

ATATÜRK'E MEKTUPLAR -1-

Değişim

Aslı Dinçman

Yüce Atatürk,

Biliyorum, sana değişimi anlatmak, Atatürk'ü Atatürk'e tanıtmaya kalkışmak gibi bir şey (Çünkü tüm değişimler her şeyden önce birer düşüncedir ve düşünce de, senin özün, seni ölümsüz kılan potansiyeldir.) ama ülken her geçen yıl biraz daha değişiyor. Üstelik bu, değişimin bel kemiğini, "Düşünce"yi yerle bir etme riski olan bir değişim...

Kurtuluş Savaşı'nı yüreğiyle kazanmış bir halkız biz. Sen, planladığın değişime "Düşünce"yle imzanı atmıştın, bizler ise, yüreğimizle... Ondan sonra da, senin düşündüklerini bizler, hissettik ve benimsedik. Açıkçası, büyüklüğüne büyüdük, yüceliğine yüceldik...

Ya sonra, sonra ne oldu biliyor musun? Sen gittin... Ve bizler, coşkulu duygularımızı yitirip, hissedemez, benimseyemez ve değişemez olduk. Coşkusuz, duygusuz ve sevgisiz değişimlere ise senin imzanı onurla, tutkuyla atamadık, atamazdık da...

Kaçamazdık, değiştirilmeye ve değişmeye devam ettik. "Muasır Medeniyet Seviyesi"ne ulaşma ninnileriyle dalınca gördüğümüz düşlerden uyandırıldığımızda, insanoğlunun uykuda düşündüklerinin asla gerçek olmadığını fark ettik...

Senin gibi olmaya cesaret edemedik ve değişimi benimsemek yerine, değiştirilmeyi kabullendik. Oysa sen yanımızdayken, değişmeyi biz isterdik; sen yüreğimize girdiğindeyse, seçim hakkımızı da kalbimize gömdük.

Çocuk şarkıları söyledik, "Atatürk ölmedi, yüreğimde yaşıyor, uygarlık savaşında bayrağı o taşıyor..." diye. Öldüğünü kabullenmeyerek açtığımız isyan bayraklarıyla, ölmediğini yadsıdık ve bıraktığın her şeyle bizi izlediğini unuttuk... Uygarlık savaşındaki bayrağı bize vermiştin ama biz onu hayallerimizdeki Sen'e taşıtmaya çalıştık. Sana yakın olmayı, senin gibi olmayı, sana hakaret saydık. Oysa sen bizimle, içimizden biri olmayı ne çok severdin...

Seni yaşıyor saymak için kendimizi yok etmeyi maharet saydık. Oysa sen "Türk Milleti zekidir..." diyordun, çünkü aklımızı kullanmamızı istiyordun. Bizler ise, okullarda sarı saçlarınla, mavi gözlerine takıldık, kaldık.

Evet değiştik, İstiklal Marşı'nı dolu dolu gözlerle, heyecandan titreyerek, tüm dünyaya haykıran bir ulusun gençleri, saatlerce ayakta bekledikten sonra, "Derse girip otursam..." düşüncesiyle, varlığının anlamı olan o iki kıtacığın dahi tadına varamaz oldu. "Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak..." dizesiyle başlayan o muhteşem şiiri ve Gençliğe Hitabe'ni, adeta bıktırmak için her deftere defalarca yazdırdılar. Her sözcüğü ince ince açıkladılar ama heyecan yoktu, aşk yoktu, hepsinden önemlisi, kuru olan hiçbir şeyde Sen yoktun...

İşte böyle Ulu Önder, Sen olsaydın, elbette iyi olurdu ama hayatımızdan çıkıp, yüreğimize girdiğinde, orada bize daha yakın olacağını unuttuk. Mucizeleri unuttuk, düşlerindeki gerçeklerimizi unuttuk. Özetle, seni yaşatmayı, kendimizi öldürmek zannettik. Oysa sen, bizi ne çok severdin ve sevgi yok olmak değil, var etmektir... Bunu bize, yaşadığın her an ile öğretmiştin ama ne yazık ki unuttuk...

Şimdi yine değişme zamanı... Seninle yeniden bütünleşmek için seni anlamak, seni anlamak için ise, düşünmek sorumluluğundayız. Bence bu çok zor olmayacak, çünkü Sen, beyin ve yüreklerimizde bizi bekliyorsun ve ulaşacağımız son durak, sahip olduğumuz tek servet orada...

Seni çok seviyorum ve huzurunda saygıyla eğiliyorum Başöğretmen...

İzmir, Mayıs 2000